

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. N°. 134.

Sjette Sessions anden Samling.

47de Møde.

Mandagen den 5te Marts Aften Kl. 7.

(Fort.)

Cornelius Petersen: Jeg kan rigtignok ikke tiltræde det høitærede Mindretals Anskuelse. Jeg troer, at Sagen virkelig fortjener at tages alvorligt under Overveielse, og jeg vil heller ikke sige Andet, end at den fra det ærede Mindretals Side er alvorligt overveiet, men for mig stiller Sagen sig saaledes, at Ministeren naturligviis maa tage Hensyn til Forholdene, som de ere, og saa kan jeg ikke tænke mig Andet, end at det netop vil blive Smaasagnene i Almindelighed, der ikke ville faae denne Bevilling; thi det vil jo næsten altid blive dem, der kun have faa Confirmander, og, naar det er rigtigt, at der i Kjøbstæderne afholdes Confirmation to Gange om Aaret, saa maa det ogsaa være rigtigt med Hensyn til Landcommunerne, og, hvor der er en lang Afstand til Sognepræsten, synes det mig at være paatrængende nødvendigt. Jeg kan ikke finde Andet, end at det er et Billighedskrav, der her gjøres gjældende, og, naar man henviser til Sognebaandets Løsning, saa troer jeg rigtignok, at det kan tænkes, at der kan komme en større Smødefommien tilstede imellem Præsten og Menigheden, men man kan ogsaa tænke sig, at dette netop ikke særdeles vilde kunne lette de Enkelte, da det jo er meget muligt, at den Præst, de ønske at søge, kan boe temmelig langt borte. Jeg maa derfor paa det Bestemteste anbefale, at Lovforslaget vedtages saaledes, som det er indbragt, hvilket er nødvendigt, dersom det skal være til Nytte og Gavn, i Særdeleshed for Menighederne.

Kirke- og Underviisningsminister: Den ærede Rigsdagsmand, som indbragte dette Forslag, yttrede under den tidligere Behandling, at det maatte betragtes som en naturlig Udvikling af den Bestemmelse om Confirmationen, som allerede findes i Forordningen af 13de Januar 1736 § 5. Jeg troer, at, dersom man erkjender, at man blot bør gjøre et Skridt fremad til en ønskelig Udvikling i saa Henseende, saa vil dette Krav meget fuldstændigt og godt opnaaes af den Vej, som er foreslaaet af det ærede Mindretal, medens det derimod forekommer mig, at det ikke egentlig kan kaldes en Udvikling af den Grundsætning eller den Grundtanke, som indeholdes i den nævnte Forordnings § 5, men derimod en Dypgivelse af den, naar man gaaer ind paa det oprindelige Forslag. Bestemmelsen i Paragraphen om Confirmationens Afholdelse gaaer nemlig i det Væsentlige ud paa, at Confirmationen afholdes een Gang aarlig, og det er kun bestemt som en Følge af Nødvendighed, men ingenlunde som noget i og for sig Ønskeligt eller Helbdigt, at den maa afholdes 2 eller 3 Gange, hvor Antallet er saa stort, at den ikke kan afholdes een Gang. Det er dernæst i umiddelbar Forbindelse dermed sagt, at Confirmationens hele Vækkelse og Udstrækningen af dens Forberedelse dog i det Væsentlige maa være overladt til Præsten som den, hvis meget vigtige og meget vækknelsesrige Embedsgjærning det netop er, og som derfor bedst maa kunne bestemme, hvorledes den skal indrettes. Jeg troer derfor, at, naar man nu er kommen til den Erkjendelse, at der dog mange Steder er saadanne særegne Forhold for Gaanden, der, foruden Hensynet til det store Antal Confirmander, kunne gjøre